

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce Airport Logistic Services a. s.**, IČ 28458737, se sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, čj. 3287/DS/16-3,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 16. 3. 2017, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 20. 3. 2017, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12. 1. 2017, čj. 3287/DS/16-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního, oddělení správních deliktů (dále jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 21. 7. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-20 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce se domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že jako provozovatel motorového vozidla Mercedes Benz Viano, RZ ..., nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14:13 hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno, tedy jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče v provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, čímž spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta dle § 125f odst. 3 a v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč. Dále byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní delikty provozovatele vozidla v souvislosti s provozem vozidel na pozemních komunikacích upravuje zákon o silničním provozu.

Správní řízení upravuje správní řád.

III] Žaloba

Žalobce rozdělil žalobu do šesti podkapitol.

I. Vady výroku

Výrok rozhodnutí prvního stupně je dle žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích a § 68 odst. 2 správního řádu, jelikož neobsahuje všechny zákonné náležitosti (přesnou specifikaci místa přestupku a pregnantní právní kvalifikaci).

Ve výroku je uvedeno, že skutek, spočívající v porušení dopravní značky (dále jen „DZ“) V 13a, se stal „v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského.“ Místo přestupku je tedy specifikováno jako celá tato ulice, jejíž délka činí přes 500 metrů, a co je podstatné, nikoliv v celé její délce platí výše uvedená dopravní značka.

Již v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42, přitom Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) uvedl, že „z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotýčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“

Dle názoru žalobce lze tento závěr vztáhnout i na další případy porušení dopravního značení, které vždy platí pouze v určitém úseku pozemní komunikace nebo v určité zóně (oblasti). Obecné pravidlo tedy zní: pokud skutková podstata přestupku/správního deliktu spočívá v porušení dopravního značení, musí být z výroku zřejmé, že se přestupek/správní delikt stal v úseku/oblasti jeho platnosti. Pokud údajně porušené dopravní značení neplatí v celé délce určité ulice, zásadně proto nepostačí, pokud je místo skutku specifikováno pouze odkazem na název této ulice.

V intencích tohoto případu tak lze dovodit, že výrok je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož z něj nelze jednoznačně dovodit, v jaké části předmětné ulice vozidlo žalobce stálo, a nelze tedy dojít k jednoznačnému závěru, zda vůbec mohlo dojít k porušení DZ V 13a.

V souvislosti s tím žalobce namítá též porušení § 125h silničního zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení musí výzva k uhrazení určené částky obsahovat mj. též popis skutku, a to zejm. místo jeho údajného spáchání. Smysl tohoto požadavku zákona je zřejmý – pokud by z výzvy nebylo patrné, kde k přestupku došlo, nemohl by provozovatel relevantně zvážit, jakou ze zákonem předvídaných reakcí na výzvu zvolí, jelikož by nemohl posoudit, zda k údajnému přestupku s jeho vozidlem skutečně došlo.

Žalobce je proto názoru, že správní orgán nedodržel postup dle § 125h silničního zákona, jelikož z výzvy nemohl relevantně dovodit, zda v místě, kde mělo jeho vozidlo stát, skutečně platila DZ V 13a. Jelikož došlo k porušení § 125h silničního zákona, je i následné řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nezákonné, jelikož dodržení citovaného ustanovení je podmínkou tohoto řízení sine qua non (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014 – 45: *„Výzva k uhrazení „určené částky“ je rovněž dle názoru krajského soudu obligatorní podmínkou pro možnost případného následného zahájení řízení o správním deliktu. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil zcela jistě proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytrýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).“*

Konečně žalobce namítá, že vágní specifikací místa přestupku došlo též k porušení žalobcova práva na obhajobu, jelikož mu nebylo sděleno přesné a jasné obvinění (čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv). Žalobci nebylo sděleno, kde přesně mělo ke skutku dojít, což je závažné s ohledem na to, že údajně porušené dopravní značení neplatí v celé délce předmětné ulice a současně platí na několika místech této ulice.

Žalobci tak bylo znemožněno argumentovat např. tím, že dopravní značení, k jehož porušení mělo dojít, nebylo platné (neboť nemělo právní základ v platném a účinném opatření obecné povahy dle § 77 odst. 5 silničního zákona), nebo že nebylo čitelné (pročež by nemohlo řidiče jeho vozidla zavazovat), neboť mu nebylo sděleno, kde přesně mělo k přestupku dojít (která konkrétní DZ V 13a měla být porušena).

Dále žalobce namítá, že výrok je vadný i z toho důvodu, že neobsahuje úplnou právní kvalifikaci. Z výroku totiž nelze dovodit ustanovení obsahující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky má údajný správní delikt dle § 125f silničního zákona vykazovat. Rovněž se z výroku nepodává ani ustanovení, které mělo být nerespektováním DZ 13a porušeno.

Výrok pak ohledně právní kvalifikace správního deliktu obsahuje toliko odkaz na § 125f a § 10 odst. 3 silničního zákona. Tato ustanovení však jsou blanketní, neboť jsou

toliko obecné povahy, a nelze dojít k závěru o jejich porušení bez návaznosti na jiná ustanovení. Takový stav výroku nelze aprobovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014 - 33: „Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující, a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena.“

II. Dopravní značka č. V 13a

Dále žalobce namítá, že jednání, které je mu kladeno za vinu (stání s motorovým vozidlem v úseku platnosti DZ V 13a) není protiprávní. Jak ostatně konstatoval správní orgán, „touto značkou je vyznačena plocha, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.“ To vyplývá z vyhlášky Ministerstva dopravy č. 30/2001 Sb.

Faktický stav spočívající ve stání motorového vozidla na ploše DZ V 13a tedy není protiprávní. Protiprávní mohlo být vjetí motorového vozidla na její plochu, nikoliv však jeho následné setrvání na tomto místě. Jakékoliv dovozování zákazu stát na ploše DZ V 13a je nepřipustné, neboť z příslušné vyhlášky jasně vyplývá, že stání ani zastavení na ploše této značky zakázáno není. Opačný výklad by byl v souladu se zásadami *in dubio mitius* a *nullum crimen sine lege stricta et certa*, neboť by vážně zasahoval do řidičovy a žalobcovy právní jistoty.

Správní orgány se tedy dopustily nesprávného právního posouzení. Současně lze namítnout, že výrok rozhodnutí prvního stupně je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož se z výroku nepodávají takové skutkové okolnosti, které by vedly k závěru o porušení DZ V 13a, ačkoliv právě takové jednání je žalobci kladeno za vinu. Takový stav rovněž nelze aprobovat (srov. již výše citovaný rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42: „Z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“).

Závěrem žalobce namítá, že napadená rozhodnutí, a řízení, které jejich vydání předcházelo, jsou v rozporu s § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.

V daném případě se totiž nejednalo o porušení pravidel, které by bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (správní orgány

ostatně ani nic takového netvrdily), rovněž se nejednalo o neoprávněné zastavení nebo stání (jednalo se maximálně o neoprávněné „vjetí“).

III. Nezbytné kroky

Žalobce dále namítá, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán se v otázce zjištění řidiče vozidla žalobce omezil na pokus o zjištění jeho totožnosti dotazem na žalobce, který v tomto směru odepřel výpověď, neboť by jejím podáním vystavil riziku stíhání osobě sobě blízké.

S ohledem na skutkové okolnosti daného případu přitom správní orgán měl reálnou šanci totožnost řidiče i bez součinnosti s provozovatelem vozidla (tj. se žalobcem). Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán disponoval natolik kvalitním videozáznamem údajného přestupkového jednání, že mohl detailně popsat jednání řidiče, a to dokonce i v okamžiku, kdy se tento nacházel ve vozidle. Je proto nepochopitelné, proč se nepokusil totožnost řidiče zjistit lustrací nebo jiným možným způsobem, když nepochybně měl snímek jeho obličeje v dostatečné kvalitě.

Dalším zcela logickým krokem by bylo provedení místního šetření, resp. dotaz na zaměstnance Dobré pekárny, zda tito totožnost řidiče znají, neboť právě tam měl v průběhu údajně protiprávního jednání jít. Za tímto účelem jim mohl správní orgán ukázat fotografii obličeje řidiče získanou z videozáznamu. Pravděpodobnost úspěšnosti takového úkonu je rozhodně nezanedbatelná.

Žalobce tedy uzavírá, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona, neboť kroky správního orgánu neodpovídají tomu, co dle NSS nezbytné kroky ve smyslu cit. ust. představují: *„Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015 – 46).

Závěrem žalobce namítá, že správní orgán, a ani žalovaný, se vůbec nezabývaly tím, zda kroky správního orgánu splňují požadavky na zjišťování řidiče vozidla žalobce ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona. Tento deficit je závažný, jelikož učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku je podmínkou projednatelnosti správního deliktu dle § 125f silničního zákona.

Pokud se proto správní orgány touto otázkou vůbec nezabývaly a neodůvodnily, z jakého důvodu mají za to, že nezbytné kroky byly učiněny (k čemuž by bylo nutné učinit analýzu relevantní judikatury, neboť se jedná o neurčitý právní pojem), jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

IV. Krajní nouze

Žalobce v řízení uplatnil pouze jedinou námitku, a to námitku krajní nouze - *„V předmětný čas musel řidič vozidla řešit náhlou neodvratitelnou komplikaci. Motor automobilu jevil známky vážné poruchy, proto řidiči nezbyvalo, než automobil nechat zastavený na místě s vodorovnou dopravní značkou č. V 13a a jít hledat dostatečnou pomoc.“* Správní orgán k tomu uvedl, že *„z videozáznamů je zřejmé, že vozidlo nebylo jako překážka v provozu na pozemních*

komunikací řádně označeno, přičemž řidič vozidla přicházel k vozidlu s nákupem z nedaleké pekárny. Dále je z videozáznamů patrné, že řidič po nasednutí do vozidla toto nastartoval a z místa odjel. Správní orgán má tedy z videozáznamů za prokázané, že se nejednalo o nouzové zastavení vozidla.“

Ad „překážka v provozu“ žalobce namítá, že z pouhé skutečnosti, že řidič údajně nedodržel § 26 odst. 3 silničního zákona, nelze dovozovat, že k poruše motoru nedošlo. Žalobce rovněž poukazuje na to, že řidič dle jeho názoru neměl za povinnost umístit na pozemní komunikaci výstražný trojúhelník, neboť jeho vozidlo na daném místě netvořilo překážku provozu na pozemních komunikacích. To ostatně ani nemohlo, neboť na ploše DZ V 13a žádný provoz probíhat nemůže, neboť je na ni zakázáno vjíždět. Zcela proto postačovalo, pokud řidič žalobcova vozidla po dobu řešení poruchy zapnul výstražné světelné zařízení.

Rovněž ani ze skutečnosti, že řidič od žalobcova vozidla odešel do blízké pekárny a následně se z ní vrátil s nákupem, nelze dovozovat, že by žalobcovo tvrzení o poruše motoru nebylo pravdivé. Žalobce v tomto směru upřesní, jak se skutkový děj odehrál. Řidič žalobcova vozidla musel urychleně zastavit, neboť kontrolka na palubním počítači signalizovala vážnou poruchu motoru a nutnost okamžitého zastavení. Pochopitelně se domníval, že vyřešení této komplikace zabere určitý čas, zašel si proto do nedaleké pekárny pro jídlo a nápoj, neboť má cukrovku, mezitím se snažil spojit se zaměstnancem žalobce, který odpovídá za stav vozidel (tomu ostatně odpovídá i videozáznam).

Když se řidiči podařilo s touto osobou spojit, měl již v pekárně nakoupeno a šel zpátky k vozidlu. Poté, co této osobě řidič vysvětlil nastalou situaci, tato mu sdělila, že se skutečně jedná o závadu, ale toliko o závadu palubního počítače, který čas od času spustí falešný poplach, může tedy být bezpečně pokračováno v jízdě. Řidič tedy nasedl do vozidla a odjel, ignorujíc varovnou kontrolu na palubním počítači, což skutečně nemělo na motor žádný negativní následek.

Je tedy zjevné, že úvahy správních orgánů neobstojí. Současně je nutné namítnout, že jelikož řidič žalobcova vozidla jednal v krajní nouzi, nespáchal přestupek, a proto se ani žalobce nedopustil správního deliktu provozovatele vozidla.

V. Protiústavnost

Žalobce taktéž namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

Ztotožnit se lze zejm. s usnesením Senátu, ve kterém vyjádřil názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely zákona o provozu na pozemních komunikacích: *„Jedním z hlavních argumentů odpůrců nového znění právní normy je fakt, že zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva obecně, tj. neodvratnosti sankce za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší odpovědnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější.“*

Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem, ačkoli by jeho

vina mohla být snadno prokazatelná. Uvážíme-li taková pravidla pro analogický případ s vlastníkem zbraně (kterou podle zákona o střelných zbraních vlastník nesmí předat osobě bez příslušného oprávnění), nebylo by možné skutečného vraha za vraždu postihnout, bylo-li by již zahájeno řízení o hypotetickém správním deliktu vlastníka zbraně. Na tomto příkladu je zjevná protiústavnost až absurdnost právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla.

Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena zákonem o silničním provozu.

Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno).

Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.

VI. Další námítky

Dále žalobce namítá, že v řízení před správními orgány nebylo prokázáno, že by údajně porušená DZ V 13a měla zákonný podklad, tj. zda byla stanovena opatřením obecné povahy v souladu s § 77 odst. 5 silničního zákona, neboť takové opatření obecné povahy nebylo v řízení provedeno jako důkaz. Obdobnou situaci posuzoval NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008 – 58: „*Přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, se dopustí i ten, kdo zaparkoval vozidlo na chodník. Ve správním řízení však musí být postaveno najiště, že se jedná o chodník, a toto důkazní břemeno nese správní úřad.*“

Žalobce též namítá, že místo nyní ohledal, a dle jeho názoru není příslušné dopravní značení čitelné, nedivil by se, kdyby si řidič jeho vozidla tohoto dopravního značení nevšiml, nebo by jej nepovažoval za platné. Je rovněž otázkou, zda vůbec platné bylo, neboť nic takového správní orgán neprokázal, a ani se tím nezabýval (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) (srov. usnesení NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68: „Také nelze opomenout zásadu in dubio pro reo, podle které v případě nezjištění, anebo nemožnosti zjištění dostatečných důkazů proti obviněnému z přestupku nelze dospět k uznání viny a uložení sankce.“).

Žalobce též namítá, že videozáznam (a fotografie z něj pocházející) jsou nepřípustným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu, jelikož byl pořízen v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů (tato otázka rovněž nebyla správními orgány vůbec řešena, v čemž lze zase spatřovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů). Rozpor se zákonem o ochraně osobních údajů žalobce spatřuje předně v tom, že na daném místě nebylo žádné oznámení, které by osoby, které mohou být kamerovým systémem zachyceny, informoval o tom, že daný prostor je sledován (ostatně správní orgány ani netvrdily či neprokazovaly opak).

Závěrem žalobce namítá, že správní orgány se vůbec nezabývaly otázkou, zda změna právní úpravy, ke které došlo v průběhu řízení o správním deliktu, není pro žalobce příznivější. Došlo tak k porušení jeho práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2014, čj. 7 As 34/2013 – 29: „V zákoně o přestupcích je tak promítnuta i zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová úprava pro stěžovatele příznivější. Opomenutí správního orgánu či soudu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, www.nalus.cz). Podobně zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, stanoví v ust. § 2, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 18. 5. 2017, v němž nejprve stručně zrekapituloval průběh správního řízení. K žalobním argumentům uvedl, že žalobce v průběhu řízení o správním deliktu své námitky nevznnesl, tyto uplatňuje až v žalobě. Žalovaný tudíž soubor námitek odmítá, stejně tak, jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení. Žalobou napadené rozhodnutí a s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou rozhodnutí vydaná ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, kterého se žalobce dopustil. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Vodorovná dopravní značka V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“ vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci; přitom nesmějí být ohroženi ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích. Z logiky věci však vyplývá, že v takto vyznačené ploše platí, mimo výše citovaného, i zákaz zastavení a stání.

Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky přestupku byly naplněny a žalobce se tedy dopustil správního deliktu. Žalovaný trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za neopodstatněné a liché. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Na základě shora uvedených skutečností navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 13. 6. 2018 žalovaný setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalobcův zástupce se nedostavil.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že jako provozovatel motorového vozidla Mercedes Benz Viano, RZ ..., nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14:13 hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno, tedy jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče v provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, čímž spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta dle § 125f odst. 3 a v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, *právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost*

provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání (písm. a), porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona (písm. b), a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (písm. c).

Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.

Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Dle § 23 písm. b) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, platilo, že „Šikmé rovnoběžné čáry“ (č. V 13a) a „Křivky“ (č. V 13b) vyznačují plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci; přitom nesmějí být ohroženi ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích,

Soud primárně obrátil pozornost na tvrzenou protiústavnost (aplikace) § 10 zákona o silničním provozu (bod V. žaloby).

Krajské správní soudy i Nejvyšší správní soud konstantně judikují tak, že ono ustanovení zákona o silničním provozu není v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Kasační soud se tak vyslovil např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 (tento i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kde mj. uvedl: „(...) vezmeme-li v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],

- za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],

- kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],

- a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [§ 125f odst. 4],

- a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší

správní soud (...) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“.

Tyto závěry nakonec obstály i před Ústavním soudem, který nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro rozpor s principem právního státu. Ústavní soud v nálezu rezultoval, že neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, a tak rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (krajský soud v podrobnostech odkazuje na nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který je k dispozici na <http://nalus.usoud.cz>).

Stěžejní žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Žalobce dále namítal vady výroku prvoinstančního rozhodnutí (bod I., odst. 3 – 7 žaloby). Ani tato námitka důvodná nebyla.

Výrok prvoinstančního rozhodnutí v inkriminované části zní: *„Účastník řízení Airport Logistic Services (...) se uznává vinným, že jako provozovatel motorového vozidla (...) nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14.13 hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, a to v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno.“* Z výroku tedy vyplývá samá podstata protiprávního jednání – vozidlo stálo v ulici K. H. Borovského v Sokolově na místě, kam vodorovná dopravní značka č. V 13a zakazuje být jen vjezd (laicky řečeno, vozidlo stálo na silnici v místě vyšrafovaném bílými pruhy). Jistě, v určité rovině si lze, pokud jde o detailnější identifikaci místa spáchaného přestupku, představit výrok ještě konkrétnější, nicméně v kontextu s odůvodněním rozhodnutí, kde je uvedeno, že vozidlo stálo v ulici K. H. Borovského před pobočkou UniCredit Bank, a fotodokumentací přestupku, která je založena ve správním spisu, není pochyb o tom, že formulace výroku je natolik určitá, že nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku.

A v podstatě totéž lze uvést k námitkám obsaženým v další části bodu I. žaloby, konkrétně v odst. 8 – 11. Ve výzvě ze dne 21. 1. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-4, je v rubrice „Popis skutku a označení přestupku“ mj. uvedeno: *„(...) dne 17. 12. 2015 v době kolem 14.18 hodin stálo Vámi provozované motorové vozidlo (...) v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, a to v místě, kde je to vodorovným dopravním značením č. V 13a („Šikmé rovnoběžné čáry“) zakázáno.“* Bylo tedy jednoznačně specifikováno, kdy a k jakému přestupku došlo, stejně tak bylo patrné, že k němu došlo v Sokolově v ulici K. H. Borovského. Žalobci tak bylo jasné sděleno, čeho se měl dopustit, a nebylo porušeno jeho právo na obhajobu. Ostatně, dovolával-li se žalobce právě toho, že mu bylo právo na obhajobu odepřeno, pak nelze než upozornit na to, že byl písemností ze dne 16. 2. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-6, předvolán k podání vysvětlení, avšak výpověď odepřel (nedatovanou písemností doručenou do podatelny prvoinstančního správního orgánu dne 4. 3. 2016) s tím, že by jejím provedením vystavil sebe nebo osobu blízkou stíhání pro přestupek či správní delikt. Prostor pro vlastní obhajobu tak sám významně zúžil.

Nedůvodnými soud shledal i tvrzení uvedená v bodu I. odst. 12 – 13 žaloby.

Výrok prvoinstančního rozhodnutí v inkriminované části zní: „(...) čímž spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu“.

Výrok každého rozhodnutí je nutno posuzovat jako celek. A jestliže v jiné jeho části prvoinstanční správní orgán uvedl, že porušení předmětných ustanovení zákona o silničním provozu spatřuje v tom, že „Účastník řízení Airrport Logistic Services (...) nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14.13 hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, a to v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno.“ (viz výše), pak soud shledává takový výrok ve světle uplatněných námitek úplným a dostatečně konkrétním a přezkoumatelným.

Stran námitek uplatněných v bodu II. odst. 14 – 16 žaloby pak soud může uvést pouze jediné – aby vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, mohlo na místě vymezeném dopravní značkou č. V 13a stát, lze velmi jednoduchou úvahou spočívající v tom, že motorové vozidlo se pohybuje po komunikaci, dovodit, že muselo na uvedené místo nejprve vjet. A tím došlo k porušení zákona, protože, opět jednoduchou úvahou, je-li zakázáno vjetí, je zakázáno i stání na takovém místě. Tyto závěry jsou pak i odpovědí na námitky vyjevené v bodu II. odst. 17 – 18 žaloby [k tomu srov. znění § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o **neoprávněné zastavení nebo stání**].

Další blok námitek (bod III. žaloby) mířil na nedostatečnou snahu správních orgánů zjistit pachatele přestupku. Ani tyto námitky nebyly důvodné.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, který v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, čj. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze

ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“.

Ve vztahu ke skutku, který byl spáchán dne 17. 12. 2015, platí, že Městská policie Sokolov dne 21. 1. 2016 oznámila prvoinstančnímu správnímu orgánu podezření ze spáchání přestupku (správního deliktu), k němuž mělo dojít dne 17. 12. 2015 v 14.13 hodin v Sokolově v ul. Karla Havlíčka Borovského (v podrobnostech soud odkazuje na oznámení

Městské policie Sokolov ze dne 19. 1. 2016, zn. 4585/2016/MP/PEPR, čl. 1 správního spisu). K oznámení byla připojena fotodokumentace z místa přestupku zachycující vozidlo RZ ... Písemností ze dne 23. 12. 2015, čj. 3839-375/2015/MP, byl žalobce vyzván k podání vysvětlení. Tato písemnost byla vrácena odesílateli, tedy prvoinstančnímu správnímu orgánu, dne 11. 1. 2016. Prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 21. 1. 2016 k uhrazení částky 400 Kč, doručenou žalobci do datové schránky dne 26. 1. 2016, v souladu s § 125h zákona o silničním provozu vyzval žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla k zaplacení uvedené peněžité částky, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl žalobce rovněž poučen ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení. Žalobce na výzvu nereagoval, a tak byl písemností ze dne 16. 2. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-6, předvolán k podání vysvětlení. Jak je uvedeno výše, výpověď odepřel s tím, že by jí vystavil sebe nebo osobu blízkou stíhání pro spáchání přestupku či správního deliktu. Věc přestupku pak byla záznamem ze dne 6. 4. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-8, odložena. Dne 13. 4. 2016 byl pod čj. 4585/2016/OP/ANSU-9 vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání příslušného správního deliktu. Žalobce podal proti příkazu odpor.

Písemností ze dne 17. 5. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-15, byl žalobce předvolán na den 13. 6. 2016 k ústnímu jednání. Z toho se však omluvil a k věci se stručně vyjádřil tak, že *„v předmětný čas musel řidič vozidla řešit náhlou neodvratitelnou komplikaci“,* protože *„motor automobilu jevil známky vážné poruchy, proto řidiči nezbývalo, než automobil nechat zastavený na místě s vodorovnou dopravní značkou č. V 13a a jít hledat dostatečnou pomoc“.* Dne 13. 6. 2016 bylo pak provedeno dokazování v žalobcově nepřítomnosti.

Písemností ze dne 21. 6. 2016, čj. 4585/2016/OP/ANSU-19, byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí. V odvolání proti němu žalobce doslovně zopakoval, co uvedl v omluvě z ústního jednání (viz výše).

Je nesporné, že žalobce po výzvě správního orgánu neoznačil řidiče automobilu a ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích odepřel výpověď, protože by jí vystavil sebe nebo osobu blízkou stíhání pro spáchání přestupku či správního deliktu. Dopadají tak na něj plně závěry vyjevené v rozsudku kasačního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46 (viz výše). Prvoinstanční správní orgán nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku. Za takové situace nebylo povinností správního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku (použití videozáznamu, místní šetření, dotazování obsluhy pekárny) a jím učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Ani tyto námitky proto nebyly důvodné.

Stejný závěr soud přijal i u námitek vyjevených v bodu IV. žaloby.

Jak je uvedeno výše, žalobce se v průběhu řízení omezil pouze na jediné vysvětlení svého jednání, a to náhlou poruchu motoru. Nic dalšího však k tomu neuvedl, nenavrhl jediný důkaz, kterým by svá tvrzení podpořil. Až v žalobě připojil další tvrzení, a to o

nezbytnosti nákupu jídla a nápoje z důvodu řidičova diabetu a telefonátu zaměstnanci, který odpovídá za stav vozidel. Avšak tyto informace (příp. návrhy důkazů) měly zaznít už v průběhu řízení správního. Žalobce se v žalobě se brání proti znemožnění práva na obhajobu (viz bod I. žaloby), ale když měl možnost hájit se v správním řízení, neučinil na obranu vlastních práv v podstatě nic. Prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí se opírají o dostatečně zjištěný skutkový stav, který je výsledkem řádně provedeného důkazního řízení, a žalobcovu indolenci v řízení nelze klást správním orgánům k tíži.

Nedůvodnými soud shledal i námitky prezentované v bodu VI. žaloby.

Tvrdí-li žalobce, že „*místo nyní ohledal a dle jeho názoru není příslušné dopravní značení čitelné*“, pak soud nemůže než konstatovat, že taková námitka nemá na posouzení věci žádný vliv. K protiprávnímu jednání došlo dne 17. 12. 2015 a žalobce prováděl šetření na místě až více jak rok poté (použita argumentace „*místo nyní ohledal*“, přičemž k sepisu žaloby došlo dne 16. 3. 2017). Chtěl-li se žalobce takto bránit, měl se na místo přestupku vypravit v době, která bezprostředně následovala po protiprávním jednání, a bylo-li by značení v té době skutečně nečitelné, pak měl takovou námitku uplatnit v průběhu správního řízení a proti jejímu případnému nevypořádání následně brojit v žalobě. Nic takového ale neučinil.

Dále, rozhodně nebylo nutné v řízení před správními orgány prokazovat, zda „*údajně porušená DZ V 13a měla zákonný podklad, tj. zda byla stanovena opatřením obecné povahy*“. Soud znovu opakuje - prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí se opírají o dostatečně zjištěný skutkový stav. Správní řízení probíhá v reálném světě, nikoliv ve světě spekulativních a nepodložených námitek. Měl-li žalobce informace o tom, že je s dopravním značením cokoliv v nepořádku, měl je poskytnout správním orgánům a ty by se s nimi musely vypořádat. Žalobce však nic takového nesdělil ani správním orgánům, ani soudu. Soud si je jistě vědom možnosti provádět dokazování i v řízení soudním, tento postup však v žádném případě nemůže učinit ze soudu jakousi další instanci správního řízení, před níž by mohl žalobce dle své libosti namítat jakoukoliv (byť naprosto hypotetickou) skutečnost a soud by namísto správního orgánu musel důkazní řízení opakovat (tento postup by ve své podstatě učinil celé správní řízení zbytečným postupem).

Konečně, nedůvodná je i námitka, že videozáznam (a fotografie z něj pocházející) je/jsou nepřipustným důkazem, jelikož byl(y) pořízen(y) v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů atd.

Je třeba si uvědomit, že řidič vozidla se v konkrétním případě dopouštěl protiprávního, pro společnost nebezpečného jednání. Soudu se proto jeví jako zcela absurdní požadavek, aby ten, kdo útočí na společensky chráněné hodnoty, se dovolával ochrany svého soukromí, která by mu umožnila beztrestně se dopouštět protiprávního jednání. Obdobné závěry pak platí i pro provozovatele vozidla – jestliže umožnil používání svého vozidla protiprávním způsobem, pak se ani on nemůže s úspěchem dovolávat ochrany svého soukromí (i v tomto případě soud podotýká, že se jedná spíše o žalobní námitku hypotetického charakteru, neboť konkrétní zásah do soukromí žalobce rovněž nenastal – ze záznamu je patrná pouze registrační značka vozidla, žádné další údaje o žalobci záznam neposkytuje). A k této námitce soud již jen *obiter dictum* poznamenává,

že si nemohl nepovšimnout žalobcova poněkud dvojakého přístupu k tomuto záznamu. Zatímco v bodu VI. žaloby namítá jeho protiprávnost, v bodu III. odst. 20 žaloby ho bez jakéhokoliv zpochybňování „předkládá“ správnímu orgánu jako kvalitní indicii ke zjištění totožnosti řidiče vozidla.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Krajský soud v Plzni neshledal ani jeden ze žalobních bodů důvodným a žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

***P o u č e n í:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 13. června 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.